A nagy megtévesztés: levél az érett gyümölcs helyett

Az Úr Jézus gyakran beszélt magról, fákról és gyümölcsről, hogy feltárja előttünk szívünk valódi állapotát. Isten igéjének magvát nem csupán azért vetik el, hogy elkezdődjön a lelki élet, hanem azért, hogy megérjen és gyümölcsöt teremjen. Isten szemében egy fa értéke nem a lombja szépségében rejlik, hanem a gyümölcsben, amelyet terem. Ugyanígy lelki életünk értékét sem az méri, mennyit tudunk, mennyit beszélünk vagy mennyire látszunk vallásosnak, hanem az, hogy milyen mértékben formálódik ki bennünk Krisztus élete.

Napjainkban sokan az újjászületést tekintik végső célállomásnak, holott valójában csak az út kezdete. Ahogyan a magot sem azért vetik el, hogy örökké mag maradjon, hanem hogy kinőjön és gyümölcsöt hozzon, úgy Isten is azért adott nekünk új életet, hogy az kifejlődjön a lelki érettségig.

Amikor gyümölcsről esik szó, sokan szinte kizárólag a hitre jutott lelkekre gondolnak. Ez azonban a Sátán egyik finom megtévesztése, mert elvonja a figyelmet arról a valódi gyümölcsről, amelyet Isten a hívő életében keres. A gyümölcs nem elsősorban az, amit mi teszünk Istenért, hanem az, amit a Szent Szellem munkál bennünk: Krisztus jelleme, engedelmesség az Ő akaratának, szeretet, alázat, szentség és belső átformálódás. Valaki lehet nagyon tevékeny a szolgálatban, sőt emberek előtt látható eredményeket is felmutathat, de ha élete nem tükrözi Krisztus képét, olyan marad, mint a fügefa, amelyen volt levél, de nem volt gyümölcs.

Nyissuk ki Isten igéjét Lukács evangéliuma 13. részének 6–9. verseinél, ahol az Úr Jézus egyik példázatát találjuk. Ezt mondta:

„Egy embernek vala az ő szőlőjében egy fügefája elültetve; és eljöve gyümölcsöt keresni rajta, és nem találá. Monda azért a vincellérnek: Ímé három esztendeje, hogy eljövök gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja hiába a földet is? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyd meg ezt még ez esztendőben, a míg körülásom és megtrágyázom. És ha gyümölcsöt hoz; ha pedig nem, azután vágd ki azt.” (Lukács 13:6–9)

A szőlőbe ültetett fügefa felnőtt, de nem hozott gyümölcsöt. A gazda pedig nem levelet keresett rajta, és nem is árnyékot, hanem gyümölcsöt. Ez a példázat egy alapvető kérdéshez vezet bennünket: **mit vár tőlünk Isten? Csak leveleket vagy gyümölcsöt?**

Fordítsuk figyelmünket Lukács 8. részének 5–8. verseire: *„Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és mikor veti vala, némely esék az útfélre; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt. Némely pedig esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárada, mivelhogy nem vala nedvessége. Némely pedig esék a tövis közé; és a tövis vele együtt felnövén, megfojtá azt. Némely pedig esék a jó földbe; és felnövén, százannyi termést hoza.”* Miután ezeket elmondta, Jézus felkiáltott: *„A kinek van füle a hallásra, hallja.”* (Lukács 8:5–8)

A magvető elveti a magot, a mag pedig Isten igéje, ahogyan az Úr Jézus mondja nekünk: „Az a példázat pedig ez: A mag az Isten igéje.” (Lukács 8:11). Isten igéjét nem cél nélkül vetik el. Ahogyan a földműves sem azért vet, hogy csak a kelést nézze, hanem hogy beérett termést arasson, úgy Isten is azzal a határozott céllal veti el igéjét az emberek szívébe, hogy gyümölcsöt teremjen.

A 14. és 15. vers nagyon világosan feltárja, milyen mérce szerint tekint Isten erre a munkára: „A mely pedig a tövis közé esett, azok, a kik hallották, és elmenvén, az élet gondjai és gazdagsága és gyönyörűségei között megfulladnak, és gyümölcsöt nem érlelnek. A mely pedig jó földbe esett, azok, a kik tiszta és jó szívvel hallván az igét, megtartják és gyümölcsöt teremnek béketűréssel.” (Lukács 8:14–15)

Fontos észrevennünk, hogy ebben a példázatban nemcsak a gyümölcs hiánya a baj, hanem az is, ha a gyümölcs nem érik meg. Isten nem csupán munkája kezdetét nézi egy emberben, hanem annak beteljesedését. Azt kíséri figyelemmel, hogyan fejlődik az isteni élet az érettségig.

Az első csoportban a mag az útfélre esik. Az igét hallják, de nem fogadják be a szívükbe. Jön az ördög, és elveszi a magot, mielőtt életet teremhetne. Nincs sem kelés, sem növekedés, sem termés.

A második csoportban a mag a kősziklára esik. Gyorsan kikel, megjelenik az élet. Van lelkesedés, van öröm. A gyökér azonban nem hatol mélyre. Amikor jönnek a próbák és a nyomorúságok, a növény elszárad. Az elkezdődött élet nem tart sokáig.

A harmadik csoport különösen fontos, mert itt is van élet, sőt a gyümölcstermés kezdete is. A növény nem pusztul el, mint a kősziklán. Tovább nő, de növekedését más dolgok fojtják el. Ennek az életnek a gondjai, a jólét utáni hajsza, a kényelem vágya, a világ gyönyörűségei és a földi foglalatosságok elfojtják a növény egészséges fejlődését. Az eredmény nem a gyümölcs teljes hiánya, hanem be nem érett gyümölcs.

Az Úr Jézus nem azt mondja, hogy ezeknek az embereknek nem volt életük, vagy hogy egyáltalán nem volt gyümölcsük. A baj az, hogy a gyümölcs nem érett be. Krisztus jelleme nem fejlődött ki teljesen. A szeretet, a békesség, a szelídség, a hűség és a béketűrés nem jutott el arra az érettségre, amelyet Isten célul tűzött ki.

Mindezzel szemben a jó földet nem a nagyobb értelem vagy a több ismeret jellemzi, hanem az a szív, amely megőrzi az igét, és kitart. Az Úr azt mondja, hogy „gyümölcsöt teremnek béketűréssel”. A gyümölcs nem jelenik meg egy pillanat alatt. Fokozatosan nő, átmegy évszakokon, esőn és szárazságon, próbákon és isteni fenyítéseken, amíg be nem érik.

Láthatjuk tehát, hogy az egész példázat egyetlen cél felé mutat: a beérett gyümölcs felé. A magot a gyümölcsért vetik el, a gyümölcsöt pedig hagyják megérni. Isten nem elégszik meg a lelki élet kezdetével, hanem annak tökéletességre jutását munkálja. Olyan embereket keres, akikben igéje végül kiformálta Krisztus jellemét.

Ezért a kérdés nem csupán az, hogy elvetették-e a magot, sőt még csak nem is az, hogy kikelt-e. A példázat ezt a kérdést teszi fel: **beérett-e a gyümölcs?** Ez az a cél, amelyért Isten elvetette bennünk igéjét, és amelyért a Szent Szellem szüntelenül munkálkodik minden hívő életében.

János evangéliumának 15. részében az Úr Jézus a lelki gyümölcsöző ség fontosságáról tanít. Ezt mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; és a mely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen." (János 15:1–2). Itt azt látjuk, hogy Isten gondot visel ránk, hogy gyümölcsöt teremjünk, a mi felelősségünk pedig az, hogy Krisztusban maradjunk, és együttműködjünk Vele növekedésünk munkájában.

Hogy egy hétköznapi példát hozzak: egyetlen józan eszű anya sem azért szül gyermeket, hogy aztán ne táplálja, ne gondozza, és hagyja meghalni. Ellenkezőleg, minden gondja az, hogy a gyermeke növekedjen, fejlődjön és felnőjön.

Ha egy földi anya természetes hozzáállása ez, mennyivel inkább ilyen Isten szíve az Ő gyermekei iránt! Az élet az Ő kezében van, hiszen Ő mondja: „Én ölök és elevenítek." Isten nem azért ad életet, hogy csecsemőkorában elpusztítsa, hanem hogy elvezesse arra a célra, amelyért adta.

Napjainkban sokan az újjászületést tekintik végső célállomásnak. Gyakran hallani, hogy ha valaki ma újjászületik, és még aznap éjjel meghal, anélkül hogy átment volna a növekedés és érés folyamatán, Isten célja máris teljesen beteljesedett. A kérdés azonban egészen más: ha Isten úgy rendelte, hogy a mag gyümölcsöt teremjen, a gyümölcs pedig megérjen, hogyan lehetünk annyira naivak, hogy azt higgyük, a kezdet Isten végső célja?

Akik ezt a nézetet vallják, rendszerint a kereszten függő lator példáját hozzák fel érvként. Olyan embert látnak benne, aki üdvözült, anélkül hogy ideje lett volna növekedni, gyümölcsöt teremni és átmenni az érés folyamatán. Így a lator esetét kiskapunak tekintik, amelyen át ők is eljuthatnának ugyanoda anélkül, hogy termésük beérne.

Ez a szemlélet azonban éppen Isten rendkívüli hatalmát hagyja figyelmen kívül. Azt feltételezi, hogy Isten munkája a latorban el sem kezdődött, vagy befejezetlen maradt. A valóság viszont épp az ellenkezőjét mutatja. A kereszten töltött néhány óra alatt, rettenetes szenvedés terhe alatt Isten olyan átformálást munkált abban az emberben, amelyet sokan egy egész vallásos élet alatt sem tapasztalnak meg.

Krisztus gúnyolásától eljutott saját bűnössége elismeréséig. Az önigazolástól az önmaga elítéléséig. A hitetlenségtől a hitig. Elismerte Isten igazságát, Krisztus ártatlanságát, eljövendő uralmát, és egész reménységét Belé vetette. Az a jellem, amely azokban az utolsó órákban, Krisztus jelenlétében és az Ő tekintete alatt kezdett megmutatkozni, Isten mélyreható munkáját bizonyította.

Valójában a lator az egyik legvilágosabb bizonyítéka a Filippi levél 1:6 igazságának: „Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégzi a Jézus Krisztus napjáig." Isten elkezdte benne a jó munkát, és ugyancsak Isten vitte végbe. Bár az idő rendkívül rövid volt, a munka nem maradt befejezetlen.

Nem az a kérdés, mennyi időre van szüksége Istennek munkája elvégzéséhez, hanem az, hogy van-e hatalma elvégezni. Száz évvel ezelőtt, ha valaki azt állította volna, hogy egy autógyár egyetlen nap alatt kétezer autót képes előállítani, abszurdnak tűnt volna. Az akkori emberek el sem tudták képzelni azokat a lehetőségeket, amelyek később valóra váltak.

Hasonlóképpen hajlamosak vagyunk Isten munkáját emberi tapasztalataink alapján megítélni, és azt feltételezni, hogy ha egy hívőnek évtizedekre van szüksége az érettséghez, akkor minden helyzetben ennyi idő kell. Isten azonban nem az emberi folyamatok korlátai és üteme szerint munkálkodik, hanem tökéletes hatalma és bölcsessége szerint.

Az Írás azonban egy még erőteljesebb példát is elénk tár: Áron vesszejét. Egy mandulafának rendes körülmények között évekre van szüksége, hogy felnőjön. Először ott a mag, aztán a kelés, a fa fejlődése, a virágzás, végül a termés. Isten azonban mindezeket a szakaszokat egyetlen éjszakába sűrítette. Áron vesszeje nem élő fa volt, hanem száraz fa, levágva és gyökerétől elválasztva, minden természetes lehetőség nélkül arra, hogy életet hozzon. Mégis azt olvassuk, hogy „kihajtott vala Áronnak vesszeje, a Lévi házáé, és rügyet hajtott, és virágot virágzott, és mandulát termett” (4Mózes 17:8).

Figyeljük meg a sorrendet: rügy, virág és gyümölcs. Isten nem csupán az élet kezdetét hozta elő, hanem az egész folyamatot a gyümölcstermésig. Amihez a természetben évek kellenének, azt Ő egyetlen éjszaka alatt véghezvitte. Ha Isten egy halott vesszőt ilyen rövid idő alatt el tud juttatni a kiszáradtságtól a gyümölcstermésig, miért tűnne lehetetlennek számunkra, hogy egy lelket néhány óra alatt lelki érettségre vigyen?

Éppen itt rejlik azoknak az érvelésének gyengesége, akik azt állítják, hogy Isten nem tudja tökéletessé tenni a hívőt annak földi élete során, és a halál után még egy további folyamatra van szükség ahhoz, hogy elérje Krisztus nagykorúságát. Az ilyen szemlélet, bár alázatosnak tűnhet, alábecsüli Isten hatalmát. Azt feltételezi, hogy vannak helyzetek, amikor Isten elkezdi a munkát, de nem tudja befejezni az általa rendelt időn belül.

A kereszten függő lator és Áron vesszeje ugyanazt az üzenetet hordozza. Istent nem korlátozzák a természetes folyamatok, sem az az idő, amelyet mi szükségesnek tartunk. Felhasználhat évekig tartó fenyítést és fokozatos növekedést, de néhány órányi izzó tüzet is, hogy egy lelket érettségre juttasson. Nem a folyamat hossza a döntő, hanem Annak hatalma, aki munkálkodik.

Az egyháztörténelem tele van ilyen példákkal. Voltak, akik megtértek, és nem sokkal később vértanúhalálra hívattak el. Néha csak néhány nap telt el, máskor csak néhány óra. Mégis, ebben a rövid időben hitük próbára tétetett, Krisztus iránti szeretetük bizonyságot nyert, önmegtagadásuk és engedelmességük pedig napvilágra került a próba tüzében. Nem az út hossza a döntő, hanem az, hogy Isten végbeviszi munkáját.

Ezért a kereszten függő lator esetét nem szabad olyan kivételnek tekinteni, amely érvényteleníti a lelki érés szükségességét, hanem annak bizonyítékának, hogy Isten nagyon gyorsan be tudja teljesíteni azt, amit más helyzetekben sok éven át munkál. A lator és sok vértanú nem azt bizonyítja, hogy a gyümölcs nem szükséges, hanem azt, hogy Isten meggyorsíthatja az érés

folyamatát, amikor jónak látja. A lator élő bizonysága annak, hogy Akinek elkezdi a jó munkát, annak hatalma van be is fejezni azt, akár évtizedek állnak rendelkezésére, akár csak néhány óra.

Az Írás következetesen beszél növekedésről, épülésről, tökéletességre jutásról, Krisztus teljességével ékeskedő nagykorúság eléréséről és a megérlelődő gyümölcsről. Isten nem olyan Atyaként jelenik meg, aki csupán életet ad, hanem mint Aki vigyáz az újjászületettre, táplálja, fenyíti, megtisztítja, mint a szőlővesszőt, amelynek több gyümölcsöt kell teremnie, és elvezeti terve beteljesedéséig.

Ha odáig jutunk, hogy azt higgyük, Isten elkezdheti ezt a munkát, de rendszerint nem törekszik befejezésére, azt kockáztatjuk, hogy éppen kinyilatkoztatott szándékát tévesztjük szem elől. Pál apostol világosan mondja a Filippi levél 1:6-ban: „Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégzi a Jézus Krisztus napjáig." Isten nem azzal a céllal kezd el egy munkát, hogy befejezetlen maradjon, hanem hogy tökéletességre jusson.

Ugyanezt az elvet látjuk a terméketlen fügefa példázatában is. A gazda nem azért ültette, hogy azonnal kivágja, hanem eljött gyümölcsöt keresni rajta. Még amikor nem talált, a vincellér akkor is további időt kért a körülásásra és gondozásra, mondván: „Hagyd meg ezt még ez esztendőben." A cél nem a fa elpusztítása volt, hanem az, hogy gyümölcsöt hozzon.

Figyeljük meg, hogy a példázatban a hangsúly a fára fordított türelmen és gondoskodáson van. Körülássák, gondozzák, megtrágyázzák, és várnak rá. Mindez azt mutatja, hogy a gazda szándéka a gyümölcs. Isten időt és fáradságot fektet gyermekeibe, mert látni akarja bennük Krisztus beérett jellemét.

Isten nem azért ajándékozott nekünk új életet az újjászületés által, hogy befejezetlenül hagyjon bennünket, hanem azért, hogy a belénk ültetett isteni mag növekedjen, fejlődjön, és gyümölcsöt teremjen egészen a beérésig. Ahogyan a fát a gyümölcséért ültetik, úgy a hívő is arra hivatott, hogy eljusson Krisztus jellemének érettségére, és teremje a Szellem gyümölcsét Isten dicsőségére és országa javára. Az újjászületés Isten munkájának csodálatos kezdete, de az érettség az a cél, amely felé Ő ezt az új életet vezeti.

Az Úr Jézus így buzdít bennünket: „Maradjatok én bennem, és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőn marad; azonképen ti sem, hanemha én bennem maradtok." (János 15:4). A mag Isten igéje, lelki életünk pedig Istentől ered: nem természetes élet, hanem Krisztus igéjéből született élet, amelyet a Szellem csíráztat ki. A Szellemnek Istentől világosan meghatározott célja van: megújítani, növelni és fejleszteni bennünket egészen az Úr Jézus nagykorúságáig.

Ahogyan a gyermek azért születik, hogy növekedjen és éljen, nem pedig azért, hogy meghaljon, úgy mi is lelki növekedésre vagyunk elhívva. Isten nem azért szüli gyermekeit, hogy csecsemőkorban hagyja őket, hanem hogy érettségre vezesse őket, amíg Krisztus képe meg nem látszik rajtuk.

A 2Korinthus 3:17–18 ezt mondja nekünk: „Az Úr pedig az a Lélek: és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig mindnyájan, fedetlen arczczal visszatükrözvén az Úrnak dicsőségét,

ugyanarra az ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, mint az Úrnak Lelkétől."

Ez Isten célja minden hívő számára: Krisztus képére való átformálódás és növekedés a lelki érettségig. A lelki halál nem Istentől jön, hanem a gonosz és hitetlen szívből, amely elszakad Tőle.

Ahhoz, hogy megértsük, mit jelent ez az átformálódás, arra kell tekintenünk, amit az Írás „a Lélek gyümölcsének" nevez: „De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség." (Galata 5:22–23)

Fontos észrevennünk, hogy az Írás nem a Szellem „gyümölcseiről", hanem a Szellem „gyümölcséről" beszél. Ez Krisztus jellemét jelenti, amely a Szent Szellem munkája által formálódik ki a hívőben. Ez a gyümölcs nem emberi erőfeszítés terméke, és nem is vallásos becsvágy eredménye. Isten Szellemének munkája abban az emberben, aki egységben marad Krisztussal.

Mégis, az, hogy a gyümölcs a Szent Szellemé, nem jelenti azt, hogy nekünk semmi felelősségünk nincs. Isten bennünk munkálkodik, de nem nélkülünk. A mi részünk az, hogy Krisztusban maradjunk, hallgassunk a hangjára, alávessük magunkat igéjének, és kövessük a Szent Szellem vezetését.

Az Úr Jézus mondja: „Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőn marad; azonképen ti sem, hanemha én bennem maradtok." (János 15:4)

A szőlővessző nem maga termeli a nedvet. Nem teremti az életet, sem a gyümölcsöt. De rajta maradhat a szőlőtőn, vagy elszáradhat, ha elszakad tőle. Ugyanígy a Szent Szellem termi a gyümölcsöt, de a hívőnek engedelmességben kell maradnia, nem szabad megszomorítania a Szellemet, és együtt kell működnie az Ő munkájával. Amikor a Szellem arra indít, hogy megbocsássunk, hogy felhagyjunk a veszekedéssel, hogy szelíden válaszoljunk vagy megalázzuk magunkat, éppen akkor megy végbe a gyümölcs kiformálódásának folyamata.

Arra vagyunk elhívva, hogy megvizsgáljuk magunkat, és lássuk, mennyit nőtt bennünk ez a gyümölcs. Mennyi szeretet van bennünk? Mennyi békesség? Mennyi szelídség? Mennyi béketűrés? A lelki növekedés folyamatos, mint amikor a virág idővel gyümölccsé alakul. Kezdetben csak az élet jelei mutatkoznak, aztán kialakul a gyümölcs, növekszik, és végül beérik.

De hogyan jutunk el a szelídséghez és a béketűréshez?

Az Úr Jézus ezt mondja nekünk: „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek." (Máté 11:29)

Látjuk, hogy Krisztus szelídsége és alázata közvetlenül összefügg a lélek nyugalmával. Aki mindig ellenkezik, aki a jogaiért hadakozik, aki minden sérelemre visszavág, és mindig övé akar lenni az utolsó szó, annak nem lehet békessége. A lelke állandóan nyugtalan.

Az Úr Jézus viszont a nem-ellenállás útjára tanít bennünket: „Én pedig azt mondom néktek, hogy ne álljatok ellene a gonosznak." (Máté 5:39)

Ez a tanítás nem gyengeség, hanem Isten módszere arra, hogy kiirtsa a harag gyökerét, és kiformálja bennünk a béketűrést.

A béketűrés nem jelenik meg egy csapásra, és nem is egyetlen elmondott imádság által. Az Istennel való járásban formálódik. A folyamat egyszerű, lehet rövid vagy hosszú, de gyakran fájdalmas.

Talán valaki megbánt téged. A régi természet azonnal vissza akar vágni. A Szent Szellem azonban hallgatásra és szelídségre indít. Ha engedelmeskedsz, megtetted az első lépést a béketűrés kiformálódása felé.

Egy másik alkalommal új helyzet adódik. Újra provokálnak, kritizálnak vagy igazságtalanul bánnak veled. A test védekezni akar, de te ismét úgy döntesz, hogy ügyedet Isten kezébe teszed. Abban a pillanatban a Szent Szellem munkál valamit a bensődben.

Ilyen tapasztalatok után észreveszed, hogy azok a reakciók, amelyek régen lángra lobbantottak, már nem bírnak ugyanakkora hatalommal fölötted. Nem azért, mert közönyössé váltál, hanem mert Krisztus megnőtt benned. Ahol harag volt, ott békesség jelenik meg. Ahol bosszú, ott irgalom. Ahol ellenkezés, ott Istenbe vetett bizalom.

Így jutunk el a béketűréshez, amelynek érettségre kell jutnia.

Gyakorlati példa lehet egy férj, akinek felesége ismételten és igazságtalanul teszi szóvá dolgait. Eleinte visszaszól, igazolja magát, és összeveszik vele. Később megtanul hallgatni és imádkozni. Idővel már nem uralkodnak rajta mások reakciói, és akkor is megőrzi békességét, amikor provokálják. Nem a körülmények változtak meg, hanem a belső ember formálódott át.

Így teljesedik be az Úr ígérete:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Máté 11:28–29)

A lélek nyugalma nem abból fakad, hogy az emberek abbahagyják a bántásunkat, hanem abból, hogy mi abbahagyjuk a magunkért való harcot, és megtanuljuk mindent Isten kezébe tenni. Amikor feladjuk az ellenkezést, az állandó önigazolást és a bosszúvágyat, a lélek elkezd belépni Krisztus nyugalmába.

A szelídség a gonoszság, a harag és a nyersesség ellentéte. A szelíd ember nem gyenge, hanem olyan, aki erejét Isten uralma alá adta. Nem kiabál, nem keresi a konfliktust, és nem fizet ugyanazzal a pénzzel.

A Kolossé 3:12–13 így buzdít bennünket: „Öltözzetek fel azért, mint Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságot, alázatosságot, szelídséget, béketűrést; Elszenvedvén egymást, és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna.”

Ez az a közeg, amelyben a Szellem gyümölcse növekszik: megbocsátás, alázat, engedelmesség és Krisztustól való függés.

Becsapjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy eljuthatunk a végső célhoz e gyümölcs beérése nélkül. Isten Krisztus jellemét keresi bennünk. Szeretetet, szelídséget, békességet, jóságot és béketűrést keres. A legtöbbeknél azonban csak ismereteket, elméleteket és vallásos formákat talál, mint egy lombos fán, amelyen nincs gyümölcs.

Az Úr Jézus két nagyon erőteljes képet hagyott ránk ezzel kapcsolatban. Az első a lombos fügefa képe. Messziről ígéretesnek látszott, és azt a benyomást keltette, hogy van rajta gyümölcs, de amikor az Úr odament hozzá, semmi ennivalót nem talált rajta. Csak látszat volt, gyümölcs nélkül. Ugyanígy lehet valakinek sok bibliaismerete, járhat gyülekezetbe, beszélhet Isten dolgairól, és jó vallásos hírneve is lehet, de amikor Isten szelídséget, alázatot, szeretetet és béketűrést keres benne, könnyen lehet, hogy csak leveleket talál.

A második kép a szőlőben álló terméketlen fügefa példázata. Három éven át jött a gazda gyümölcsöt keresni, és nem talált. Nem levelet, nem árnyékot, nem külső szépséget keresett, hanem gyümölcsöt. Isten is ezért adta nekünk az Ő életét. Nem csupán hitvallást keres, hanem a bennünk kiformálódott Krisztus-jellemet. Ezért kért a vincellér további időt a körülásásra és gondozásra, hogy a fa végül gyümölcsöt teremjen.

Ezek a példák megmutatják, hogy Istent az érett gyümölcs érdekli. Ahogyan a fát a gyümölcséért ültetik, úgy a hívő is arra hivatott, hogy beérlelje a Szellem gyümölcsét. A levelek szükségesek, a virágok szükségesek, de egyik sem a végső cél. A cél az érett gyümölcs.

Itt figyelhetjük meg az ellenség egyik legravaszabb stratégiáját. Ha nem tudja megakadályozni Isten magvának elvetését, megpróbálja megváltoztatni azt a célt, amelyért elvetették. Isten azért veti el a magot, hogy gyümölcsöt teremjen, és kiformálja Krisztus képét az emberben. A Sátán viszont arról akarja meggyőzni a hívőt, hogy a kezdet elég, a végső célra már nincs szükség. Így a figyelem a gyümölcsről a levelekre terelődik, a belső átformálódásról az információk halmozására, a jellemről az ismeretre.

Ily módon sokan a bűnök bocsánatát tekintik végső célállomásnak, holott valójában csak a bejárat. Az újjászületés Isten munkájának kezdete, nem a vége. *__Ahogyan a magot sem azért vetik el, hogy mag maradjon, hanem hogy fává, majd gyümölccsé legyen, úgy a hívő sem csupán azért üdvözül, hogy bűnbocsánatot nyerjen, hanem hogy Krisztus hasonlatosságára formálódjon át.__*

Emiatt sokak figyelme a levelek területére tevődött át. Sokat vitatkoznak bonyolult teológiai témákról, prófétikus időrendekről, tanbeli részletekről, arról, hogy elveszíthető-e az üdvösség vagy sem, az Úr eljövetelekor bekövetkező események sorrendjéről és sok más, a maga helyén fontos témáról. Közben azonban a legfontosabb kérdés gyakran fel sem merül: érik-e bennünk a Szellem gyümölcse?

Mit használ, ha meg tudjuk magyarázni a próféciákat, de a legkisebb provokációra is haragra lobbanunk? Mit használ, ha hosszú tanbeli vitákat tudunk folytatni, de szívből megbocsátani

nem tudunk? Mit használ, ha minden teológiai vitakérdésre van válaszunk, de nincs bennünk Krisztus szelídsége? Isten nem azért jön a fához, hogy megvizsgálja, hány levele van, hanem hogy mennyi gyümölcsöt termett.

Ez nem jelenti azt, hogy az egészséges tanítás nem fontos. Nagyon is fontos. De a tanítás olyan, mint a gyökér és a levelek, amelyek a fa életét fenntartják. A gyümölcs azonban továbbra is az a cél, amelyért Isten a fát elültette. Ha minden figyelmünk megreked az ismeretnél, és nem halad tovább a jellem átformálódása felé, szem elől tévesztettük azt a célt, amelyre elhívattunk.

Ezért őszintén meg kell vizsgálnunk magunkat. Nem az a fő kérdés, mennyi tanítást halmoztunk fel, hány teológiai témában vagyunk otthon, vagy hány vallásos tevékenységet végzünk, hanem ez: növekedett-e a szeretet? Kifejlődött-e a szelídség? Több békesség van-e bennünk, mint néhány évvel ezelőtt? Nehezebb-e minket kihozni a sodrunkból, és készebbek vagyunk-e a megbocsátásra? Növekedett-e a béketűrés? Megtanultunk-e nem ellenállni, az igazságszolgáltatást Isten kezében hagyni, és nyugalmat találni lelkünknek Krisztusban? Ezek a jelei annak, hogy a Szellem gyümölcse közeledik az érettséghez.

Az Úr Jézus mondta: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: a ki én bennem marad, és én is ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (János 15:5)

Isten nem csupán életet keres a fában, hanem gyümölcsöt a fán. Nem csupán leveleket keres, hanem érett gyümölcsöt. Nem csupán munkája kezdetét keresi bennünk, hanem annak tökéletességre jutását. Ezért a Szent Szellem egész munkája egyetlen célt követ: Krisztus jellemének kiformálását a hívőben, amíg a Szellem gyümölcse teljes érettségre nem jut.

Ezért a hívő legfőbb gondja az legyen, hogy Krisztusban maradjon, és gyümölcsét érettségre juttassa. A magot azért vetik el, hogy gyümölcsöt hozzon, és Isten úgy rendelte, hogy minden gyümölcs beérjen. Ugyanígy az újjászületés által kapott új életnek is növekednie kell Krisztus jellemének teljes érettségéig. A mag elvetése és befogadása lehetővé tette a bűnök bocsánatát, Isten végső célja azonban az érett gyümölcs: Krisztus bennünk kiformálódott jelleme, és olyan élet, amely a világ előtt az Ő dicsőségét tükrözi.

A folyamat a lelki csecsemőkorral kezdődik, a kisgyermekkorral folytatódik, majd az ifjúkoron át halad az érettség felé. Ahogyan a hívő Krisztusban marad, és a Szent Szellemnek engedelmeskedve jár, a gyümölcs növekszik, fejlődik és beérik, amíg élete az Úr Jézus Krisztus életének tükörképévé nem válik. Így ami a kegyelem munkájaként kezdődött, az Krisztus hasonlatosságában teljesedik be, Isten dicsőségére.

Segítsen az Úr mindannyiunkat, hogy azon a gyümölcsön munkálkodjunk, amelyet Ő vár tőlünk. Uram, segíts, hogy meghozzuk azt a gyümölcsöt, amelyet tőlünk vársz. Ámen.

Sursa: *A nagy megtévesztés: levél az érett gyümölcs helyett* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/a-nagy-megtevesztes-level-az-erett-gyumolcs-helyett